

JAMES TORELLO: Jackson stătea agățat de cârligul acela pentru carne. Era atât de greu, încât îl îndoise. Stătuse agățat vreme de trei zile înainte de a începe să mormăie ceva.

FRANK BUCCIERI (chicotind): Jackie, trebuia să-l vezi pe tip. Era cât un elefant, și când Jimmy l-a înțepat cu bastonul electric...

TORELLO (entuziasmat): Se zbătea în cârligul ăla, Jackie. Am aruncat cu apă peste el ca șocul să fie mai puternic, iar el țipa.....

– EXTRAS DIN CONVORBIREA
TELEFONICĂ A COSEI NOSTRA
ÎNREGISTRATĂ DE FBI REFERITOARE
LA UCIDEREA LUI WILLIAM JACKSON

Nu exista nicio explicație pentru unele dintre faptele pe care le-au săvârșit comuniștii. Cum era cazul preotului căruia i se bătuseră opt cuie în craniu... Apoi, mai erau cei șapte băieți și profesorul lor. Rosteau rugăciunea Tatăl nostru când soldații au dat buzna peste ei. Unul dintre soldați și-a scos baioneta și i-a retezat limba profesorului. Ceilalți au luat niște bețe pe care le-au înfipt în urechile celor șapte copii. Cum poți să tratezi cazuri ca acestea?

– DR. TOM DOOLEY

Dachau
Auschwitz
Buchenwald

Cuprins

Prolog.....	13
-------------	----

• I •

ÎNCEPUTUL

Capitolul unu	21
Capitolul doi	62
Capitolul trei.....	68
Capitolul patru.....	79

• II •

Prăpastia

Capitolul unu	103
Capitolul doi	113
Capitolul trei.....	127
Capitolul patru.....	143
Capitolul cinci.....	172
Capitolul șase	195

• III •

ABISUL

Capitolul unu	233
Capitolul doi	299

• IV •

„ȘI ÎNĂLTĂ STRIGĂTUL MEU
SĂ AJUNGĂ LA TINE...”

Capitolul unu 345

Epilog 402

Prolog

Nordul Irakului...

Căldura soarelui storcea broboane de sudoare pe fruntea bătrânului, dar el ținea strâns cana de ceai fierbinte, de parcă ar fi încercat să se încălzească. Presentimentul pe care-l avea nu-i dădea pace. Se ținea scai de el.

Săpăturile se încheiaseră, pământul, strat cu strat, fusese analizat și fiecare obiect găsit fusese etichetat și apoi transportat cu vaporul: mărgelile și pandantivele; glipticele; mădularele; mojarale din piatră și ocră; urcioare din lut ars. Nimic ieșit din comun. O casetă asiriană din fildeș pentru toaletă. Și un bărbat. Oasele unui bărbat. Rămășițele fragile ale unui trup îl făceau adesea să se întrebe dacă materia nu e cumva Diavolul încercând să ajungă iarăși sus la Dumnezeuul său.. Acum știa. Parfumul de lemn dulce și tamariscă îi atrăgea privirea către dealurile pline de maci; către câmpiile împânzite de stufăriș; către drumul accidentat, presărat cu pietriș, care se avânta spre necunoscut. La nord-vest se afla Mosul; la est, Erbil; în sud, Bagdadul și Kirkuk și înspăimântătorul furnal din Nabucodonosor. Își încrucișă picioarele sub masă, în fața singuraticiei chaykhana¹ de pe marginea drumului și se uită lung la petele de iarbă de pe cizmele și de pe pantalonii lui kaki.

¹ Ceainărie din Asia Centrală (n.tr.)

Sorbi din ceai. Săpăturile se încheiaseră. Ce avea să urmeze? Șterse de praf acest gând ca pe un artefact găsit în țărână, dar nu știu să-l eticheteze.

Auzi pe cineva horcăind înăuntrul micuței ceainării: bătrânul proprietar venea spre el târșâindu-și zgomotos pantofii rusești pe care-i purta ca pe niște papuci de casă, ridicând praful în calea sa. Umbra lui întunecată se proiecta peste masă.

— *Kaman chay, chawaga?*

Bărbatul în haine kaki scutură din cap privind în jos la pantofii jerpeliți, fără șireturi și înnoiroiați, care parcă exprimau suferințele vieții sale. Treburile cosmosului, medita el calm: materia; și apoi spiritul. Spiritul și acei pantofi erau pentru el esența unor lucruri fundamentale și totuși diferite.

Umbra se mișcă. Kurdul stătea în picioare în fața lui și părea să aștepte de o veșnicie. Bătrânul în haine kaki își ridică privirea și-i văzu ochii acoperiți de albeață, ca o coajă de ou. Glaucom. La început, nu-l avu deloc la inimă pe acest om. Își scoase portmoneul ponosit și căută după o monedă: găsi câțiva dinari, un carnet de conducere irakian; un calendar catolic din plastic decolorat, vechi de doisprezece ani. Pe spatele calendarului scria: **CE LE DĂM SĂRACILOR VOM LUA CU NOI DUPĂ MOARTE.** Își plăti ceaiul și lăsă un bacșiș de cincizeci de fili¹ pe masa cenușie și crăpată.

Se îndreptă spre jeep. Clinchetul cheilor vârâte în contact sună strident în tăcerea din jur. Se opri și privi în zare, apăsător de gânduri. Depărtarea îi deslușea prin aburul fierbinte o insulă care părea că plutește spre cer. Era orașul Erbil care se întindea pe coama dealului, cu acoperișurile sale plate și crăpate, ridicate spre ceruri ca o binecuvântare.

Blugii îl strângeau tot mai tare.

În aer plutea ceva prevestitor.

¹ Subdiviziune a dinarului irakian. 1 000 fili=1 dinar. (n.red.)

— *Allah ma'ak, chawaga.*

Kurdul avea dinții stricați. Rânjea cu toată gura și îi făcea semne cu mâna. Bărbatul în kaki găsi în sinea lui o ultimă fărâamă de omenie și-l salută și el cu un zâmbet fugar. Își mută privirea în altă parte și zâmbetul i se stinse. Porni motorul, întoarse mașina cu o mișcare scurtă și o luă spre Mosul. Kurdul zăbovi locului privindu-l, zăpăcit de goliciunea ce i se așternea în suflet pe măsură ce jeepul se îndepărta. Ce simțea când îl vedea plecând? Ce simțise oare în prezența acestui străin? Siguranță, poate, își aminti; un sentiment de siguranță și de bine. Dar acum sentimentul se pierdea odată cu jeepul care se îndepărta tot mai mult. Se simțea ciudat de singur.

La ora șase și zece, inventarierea se încheie. Curatorul de antichități din Mosul, un arab cu obrajii ofiliți, făcea o ultimă și atentă însemnare în registrul contabil de pe biroul său. Se opri un moment să-și înmoaie penița în cerneală și îl privi pe prietenul său. Bărbatul în haine kaki părea pierdut în gândurile sale. Se sprijinea de masă, cu mâinile afundate în buzunare și cu privirea în jos, rătăcită în amintirile din trecut. Curios, curatorul îl cercetă puțin, apoi se întoarse la registrul său. Avea un scris ferm, curat și, când termină, slobozi un oftat prelung, își așează penița și se uită la ceas. Trenul spre Bagdad pleca la ora opt. Însemnă ultima foaie și îi oferă un ceai bărbatului în kaki.

Cu ochii ațintiți asupra mesei, bărbatul în kaki dădu din cap. Arabul îl privea ușor intrigat. Ce se întâmpla? Plutea ceva în aer. Se ridică și se apropie; apoi simți o ușoară împunsătură în ceafă când prietenul său se urni din loc și își întinse mâna spre o amuletă pe care o cântări gânditor în palmă. Era capul demonului Pazuzu sculptat în piatră verde, întruchiparea vântului de sud-vest, imperiul molimelor și al bolilor. Capul demonului era găurit. Cel care avusese amuleta o purtase la gât, ca pandantiv protector.

– Răul împotriva răului, răsuflă curatorul, făcându-și vânt, apatic, cu o revistă științifică din Franța, pătată de ulei de măsline.

Prietenul lui nu se mișcă; nu scoase o vorbă. Curatorul își înclină capul într-o parte.

– S-a întâmplat ceva? îl întreabă.

Niciun răspuns.

– Părinte Merrin?

Bărbatul în kaki nu-l auzi, era adâncit în gândurile sale, absorbit de amuleta, ultima sa descoperire. După câteva clipe, o așează jos, apoi ridică niște ochi întrebători către arab. Oare a zis ceva?

– Nu, părinte. Nimic.

Își luară în treacăt rămas-bun.

În fața ușii, curatorul prinse cu putere mâna bătrânului.

– Inima mea vrea să nu pleci.

Prietenul îi răspunse în treacăt, murmurând ceva despre ceai, despre timp, despre niște lucruri pe care le avea de făcut.

– Nu, nu, nu! Vreau să spun, acasă.

Bărbatul în kaki își aținti privirea distrată asupra unei fărâme de năut rămasă în colțul gurii arabului.

– Acasă, repetă el.

Cuvântul aducea a sfârșit.

– În Statele Unite, adăugă curatorul, și apoi se întrebă în sinea lui de ce o făcuse.

Bărbatul în kaki privi spre cel de lângă el și simți neliniștea sa apăsătoare. Omul acesta a fost întotdeauna atât de ușor de iubit.

– La revedere, spuse pe un ton scăzut, apoi se întoarse brusc și pași afară în aglomerația cenușie a străzilor, pornind într-o lungă călătorie.

– Ne vedem peste un an! strigă curatorul din pragul ușii. Dar bărbatul în kaki nu se întoarse. Arabul privi silueta omului pierzându-se în depărtare care, vrând să traverseze

strada în grabă, mai-mai să fie călcat de o birjă în viteză. În birjă se afla o arăboaică bătrână, corpulentă, a cărei față era acoperită de un văl negru din dantelă care-i atârna pe cap ca o glugă. Se gândi că poate se grăbea la vreo întâlnire. În curând, arabul avea să-l piardă din ochi pe prietenul său grăbit.

Bărbatul în kaki mergea înainte mânat de o îndatorire. Lăsă în urmă orașul, ajunse la periferie și traversă podul peste Tigru cu pași repezi. Când simți că se apropie de ruine, își mai domoli mersul, căci cu fiecare pas senzația îngrozitoare pe care o avea devenea din ce în ce mai puternică.

Și totuși, trebuia să afle. Ca să se pregătească.

Podul din lemn care traversa Khosr, un fluviu noroios, pârâi sub greutatea lui. Și iată-l ajuns pe colina unde cândva se înălța Ninive cea cu cincisprezece porți, temutul și strălucitorul tărâm al hoardelor asiriene. Acum, tot ce mai rămăsese din oraș zăcea uitat în pulberea sângerie a predestinării. Iar el era încă acolo, aerul mai păstra prezența Celui care i-a distrus visele.

Bărbatul în kaki dădu târcoale ruinelor. Templul lui Nabu. Templul lui Iștar. Simți fiorul. Se opri în fața Palatului Ashurbanipal și măsură cu privirea statuia masivă din calcar care se ridica din acel loc. Aripile statuii aveau zimți, iar labele picioarelor, gheare. Avea un mădular bombat și gros și gura schimonosită într-un rânjet de fiară. Demonul Pazuzu.

Brusc, bărbatul în kaki își încovoie umerii.

Își plecă capul.

Știa.

Curând, avea să se întâmple.

Privea lung în pământ și la umbrele mișcătoare. Globul strălucitor al soarelui se scufundase simțitor dincolo de linia orizontului, iar din depărtări urcau în văzduh urletele stinse ale haitelor de câini sălbatici care mișunau la marginea

oraşului. Îşi lăsa mânecile în jos şi le încheie cu nasturi când simţi un vânt răcoros care bătea din sud-vest.

Îşi iuţi paşii spre gara din Mosul, cu inima cât un purice la gândul că, în curând, pe urmele lui avea să porceadă un duşman străvechi a cărui faţă nu o văzuse niciodată.

Dar al cărui nume îl ştia prea bine.